

KONSTPERSPEKTIV

ÅRGÅNG 19

NUMMER 4, 1963

Mexiko. Jose Manuel Schmill: Uppståndelse.

målad skulptur i jätteformat med plats till all slags kulturaktivitet: teater, film, utställningar, bibliotek — ja t. o. m. hotell, restaurant och bar! En fransk grupp har byggt en experimentalscen med elektronmusik, rörliga skulpturer, ljusbildprojektion och färg-ljus-spel — icke utan en viss dramatisk verkan. En italiensk grupp visar ett originellt sätt att presentera en utställning på genom samarbete mellan arkitekter, målare och bildhuggare.

Många flera grupper visar spännande lösningar på vitt skilda konstnärliga problem. Men — det går inte att räkna upp allt.

Nästa överraskande punkt: i motsats till den förra biennalen, då alla försökte vara "internationella", har nästan varje land i år vinnlagt sig om att visa ett (modernt) nationellt ansikte. På gott och ont. Naturligtvis finns där mycket av vår tids salon-måleri,

det tomma informella måleriet, men det finns icke desto mindre mycket som har karaktär och talang.

Persiska konstnärer visar nog informella målningar, men man kan förnimma deras bakgrund: mattvävningen, liksom man i de nordafrikanska staternas hängningar märker arabisk ornamentik i dukarna. Ryssarna möter upp med en sorglig veckotidnings-socialrealism, ofta tekniskt skickligt utförd, men alltid med propaganda-idealiserande av den ryska femårsplan-människan...

Andra östblocksländer visar mer eller mindre välment försök att frigöra sig från socialrealismens politiska ok, men bara i den polska avdelningen synes så mycken frihet råda, att konstnärerna kan uppvisa utpräglat personliga avsikter.

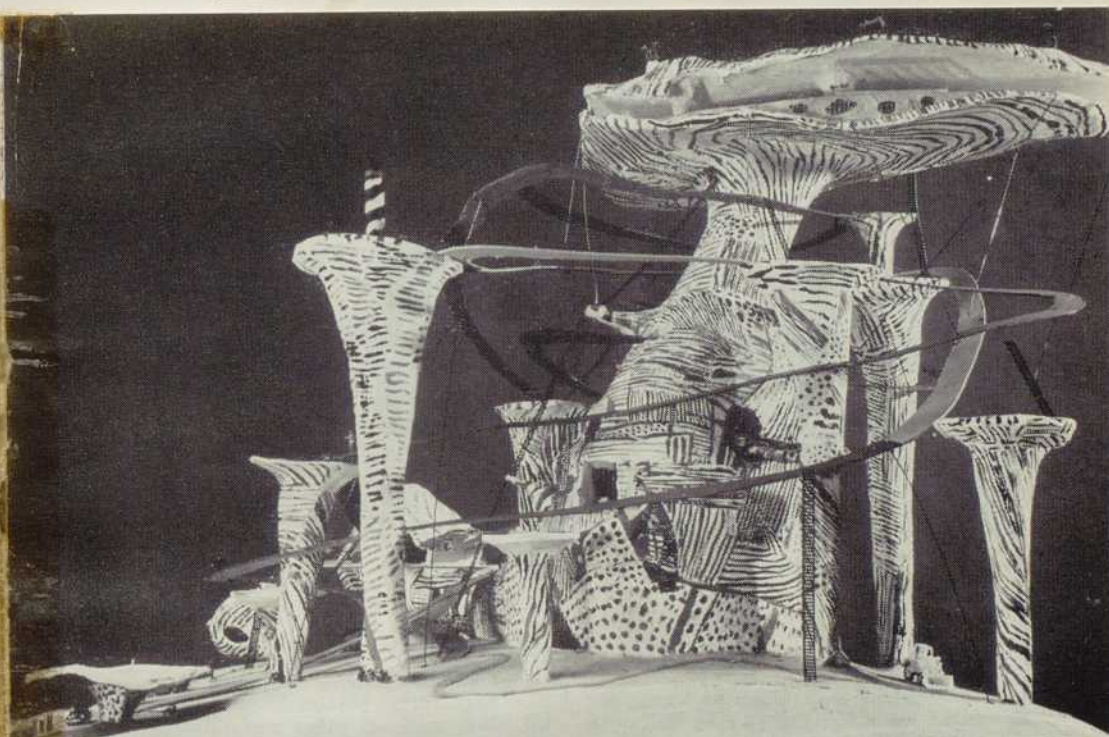
Skall det vara socialrealism, kan bara Mexiko tas på allvar. Man märker Siqueiros och Rivera bakom de halvt abstrakta ohyggliga mexikanska figurationer hos flera av målarna.

Den mest positiva överraskningen är engelsmännen. De bjuder på en av biennalens toppunkter. England har låtit sig representeras av inbördes besläktade konstnärer, ett avantgarde, POP-ARTISTS.

POP-ART kommer från U.S.A., inspirerat av nutidens dyrkan av pop-idoler, av tidens reklamvrål och teknokrati — en Maranatorörelse med motsatt tecken. Med en viss bakgrund i 20-talets dadaism och som reaktion mot det informella måleriet använder de sig av alla tekniska möjligheter innehållande saker som "föreställer något". Inte skogsinteriörer eller annan vacker naturalism utan pågående brottstycken av vardagens otåligheter och poesi.

I "målerierna" finns det inklistrat bilder av pop-stjärnor, gamla vykort eller reklam-slogans. Då och då infogas på gott dadaistiskt eller surrealistiskt manér "objekt" — men popkonstnärerna har inte glömt hur man svingar pensel och palett. De målar sirligt geometriska former, oftast i slocknade färger, eller också ytterst naturalistiska motiv som detaljerar i en minut, närmast naiv stil.

Den engelska POP-avdelningen är levande, positiv och oerhört gnistrande. Skön är den egentligen inte, men icke desto

Tyskland. SPUR-Bau.

mindre står engelsmännen som en av de starkaste sektionerna bland de 56 utställarländerna. Engelsk kultur har gjort comeback, och nu också på bildkonstens område.

Den franska avdelningen däremot är något blandad och ärligt talat inte särskilt bra. Bland de franska konstnärerna är det inte någon som man fäster sig särskilt vid. Att Paris fortfarande är ett konstcentrum kan det inte vara något tvivel om, men det är tack vare en aktiv fransk kulturpolitik och goda utländska konstnärer i Paris.

Skandinaverna presenterade sig bra — Sverige och Danmark hade de bästa hängningarna. Den svenske bildhuggaren Sivert Lindbloms tre skulpturer vittnade om talang, och detsamma och i mera färdig och helt avgjord form sågs hos den danske bildhuggaren Jørgen Hansen Sørensen, som välförtjänt mottog "Mention Honorifique".

Den svenske målaren Lars Hillersberg drog till sig blickarna med två originella dukar, medan dansken Hans Meyer Petersens vackra tavla i den franska avdelningen — på inbjudan av de franska kritikerna — bekräftade tidigare intryck av honom som en verkligt förnäm och betydande målare.

Bland de många manifestationer i förbindelse med Biennalen under den franska statsradions auspicier skall bara nämnas ett par från serien ARTS DE LANGAGE: den amerikanska aftonen, då en grupp (ännu ett kollektiv!) under ledning av Emmet Williams uppförde en "anti-teater"-föreställning med "happenings", en fransk afton, då ett nytt teaterstycke av den begåvade avantgarde författaren Robert Fillou blev uppläst och slutligen den skandinaviska aftonen, då C. F. Reuterswärd med dikter, happenings m. m. blev höjdpunkten och fick kolossalt bifall.